

[Johannes Lou.]

føre Strafnedsættelse, men ikke Straffrihed. Jeg erkender, at Stikkerens, Angiverens Rolle ikke altid er lige behagelig; men jeg mener, at man i dette Tilfælde ogsaa maa gribe til dette Middel for at vise, hvor naturlig dette Lovforslags Gennemførelse er. Jeg skal derfor i Anledning af Straffelovskommissionens Udtalelse om, at dette Lovforslags Bestemmelser heller ikke kunde tænkes gennemført som Surrogat for Straf, henviser til et Tilfælde, der er refereret i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1926, Pag. 427. Det drejer sig her om en psykisk abnorm seksuel Person, der tidligere to Gange er straffet for Overtrædelse af Straffelovens § 185, og som paa ny havde gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor Drengene; han blev, da han derefter havde ladet sig underkaste en Operation, under hvilken begge hans Testikler blev fjernet, anset med betinget Straf. Med andre Ord, han lod sig under selve Retssagen kastrere. I den Anledning blev han vel dømt, men Dommen efterfulgtes af en betinget Straf. Gennemlæser man Kommissionens Beretning, vil man i ikke mindre end 20 Tilfælde finde, at Kommissionen har forefundet Overtrædelse af den nugældende Lov. Jeg vilde muligvis ikke have stillet mig paa Stikkerens Side, hvis jeg ikke vidste, at jeg havde en nøje Forbundsfælle i den nuværende Justitsminister, ifølge hans Syn paa hele denne Sag. Under Straffelovforslagets Behandling udtalte han Sp. 3882 om Kastration:

„Derimod vilde jeg ønske, at Justitsministeren“

— Justitsministeren hed den Gang ikke Rytter, men Steincke —

„havde pointeret lidt kraftigere, at hvad Lægerne gør, bliver Lægernes Sag. Hvis Lægerne mener, det kan hjælpe at anvende Sterilisation som Helbredelsesmiddel, er det noget, vi Jurister ikke kan have med at gøre“.

Og i samme Tale udtaler han:

„Jeg tror, at det er den almindelige Anskuelse, at vi herhjemme ikke har Eksempler paa Sterilisering af Forbrydere, men dette er ikke rigtigt“; hvorefter han refererer to Tilfælde, i hvilke Lægerne maa have overtraadt den nugældende Straffelov. Senere vender han sig

ret skarpt imod Justitsminister Steincke, idet han siger:

„Det bliver Lægernes Sag og ikke Ministerens“, og overfor Steincke, som skulde have nægtet Tilladelse til at lade et saadant Indgreb foretage, gentager han sammesteds:

„Det er et lægeligt Spørgsmaal, som Ministeriet hverken kan sige ja eller nej til.“

Man vil forstaa, at naar man har denne Udtalelse af Folketingsmand Rytter, bliver man noget overrasket ved i Bemærkningerne til Lovforslaget at læse Hr. Justitsministerens Opfattelse under de nuværende Forhold:

„Justitsministeriet kan tiltræde Ønskeligheden af, at der skabes en lovhjælp Adgang til at tillade Sterilisation overfor visse Personer“;

og ved senere hen i Bemærkningerne, hvor Kommissionen ikke ønsker Justitsministerens Indblanding i Afgørelsen af det tilladelige i Operationen — nøjagtig saaledes som Folketingsmand Rytter under Straffelovforslagets Behandling — at se, at Justitsminister Rytter nu ønsker, at Tilladelsen kan meddeles af Justitsministeren. Med andre Ord, han har vendt fuldstændig op og ned paa sit Standpunkt fra 1925, da han optraadte som Folketingsmand, og til nu, da han optræder som Justitsminister. Jeg maa i Almindelighed sige, at begge de Forslag om Sikkerhedsforanstaltninger, som saavel Justitsminister Rytter som Folketingsmand Rytter fremsætter, er for mig en tilstrækkelig Borgen for, at man ikke vil komme udenfor den rimelige Anvendelse af denne Lov, hvorfor jeg paa dette Felt kan være nærmest lige tilfreds, hvilken af disse to Sikkerhedsforanstaltninger der end bliver truffet.

Men jeg ser ogsaa, at Justitsministeren betragter Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 som en fuldstændig formel Afgørelse, idet dette Spørgsmaal har fundet sin Afgørelse gennem den nu praktiserede Lovgivning. Jeg omtalte før, at Formanden for Sundhedsstyrelsen, Dr. Tryde, i en Mindretalsbetænkning havde gjort sig til Talsmand for, at hele det Spørgsmaal, Lovforslaget rejser, fandt sin Afgørelse ved en Ændring i Straffelovens § 204, gaaende ud paa dette simple,